

νεαρά σύζυγός του, ἀποῦσα ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ γάμου των εἰς Καμπραὶ ὅπως
νοσηλεύσῃ τὸν πατέρα της, ἀναμενομένη
δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἔπεται συνέχεια.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφο-
μένους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν **δω-
ρεὰν** τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἃ
ἤρξαντο δημοσιεύομενα ὡς νέα μυθι-
στορήματα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἤθελεν ἐφεύρει ἔτι.

Μέρος πρὸς τοποθέτησιν χρημάτων δὲν
ἐγνώριζεν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ θυλακίου του,
καὶ ἐκεῖνο ἐκενοῦτο μετὰ καταπληκτικῆς
ταχύτητος.

Σχεδὸν εἶχε φάγει τὰ κεφάλαιά του
καὶ ἐσκέπτετο νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἀκίνητα
κτήματά του, δύο μεγάλας οἰκίας εἰς τὸ
κέντρον τῶν Παρισίων.

Οὕτω βαιῶν, βεβαίως ἤθελε καταλή-
ξει καὶ ὡς ἐθελοντῆς εἰς τοὺς *Euxérotis*
τῆς Ἀφρικῆς, ἢ χρυσοθήρας εἰς Καλιφορ-
νίαν, καὶ ἀντεμετώπιζεν, ἄνευ φρίκης, τὴν
τελευταίαν ταύτην τιμωρίαν τῶν *leótōn*.

Πρέπει ὅμως, ὅπως τύχῃ τῆς συγγνώ-
μης μας διὰ τὴν τοιαύτην κατασπατά-
λησιν, νὰ εἰπώμεν ὅτι, θηρεύων τὴν ἡδο-
νὴν, οὐδέποτε συνήντησε τὸν ἔρωτα, ἔ-
ρωτα ἔντιμον ἢ τοῦλάχιστον σοδαρόν.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὅσαις ἐνέτυχε
κατὰ τὸν βίον του οὐδεμία ἐδυνήθη νὰ
τὸν κρατήσῃ, διότι οὐδεμία τῷ ἐφάνη ἀ-
ξία ὅπως προσκολληθῇ πρὸς αὐτήν.

Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν συναναστρέφετο ὅ-
σας εἶνε ἀξίαι ν' ἀγαπηθῶσι, διότι ὁ κα-
λὸς κόσμος τὸν παρηνόχλει, καὶ αἱ ὤ-
ραιαι διὰ γάμον νεάνιδες τῷ ἐφαίνοντο ὡς
αἱ τελειοποιηθεῖσαι ἐκεῖναι πλαγγόνες, αἱ
προφέρουσαι: «πατέρας» καὶ «μητέρας». *Εὗρισκε*
χάριν καὶ ἡδονὴν παρὰ ταῖς ἐ-
λευθερίαις γυναιξί, τὰς ὁποίας ἐλάχιστα
ἐξετίμα.

Καὶ ὅμως ὁ παραλυμένος οὗτος νεα-
νίας εἶχε καρδίαν πλασθεῖσαν ὥσει ἐξεπί-
τηδες διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἔρωτα. Ὁ σκε-
πτικιστὴς οὗτος καὶ ἀσεβὴς εἶχε τὸν ἐν-
θουσιασμόν καὶ τὴν πίστιν, καὶ μικρόν τι
μάλιστα ἀπλότητος. Οὐτε ἀπιστος ἦν
οὔτε πεπωρωμένος.

Ἰνα μετὰ πάθους δοθῇ εἰς τὸν ἔρωτα
τῷ ἔλειψε μέχρι τοῦδε ἡ περίστασις. Καὶ
ἀφ' ἧς μάλιστα ἐπέδωθη εἰς τὰς δικαστι-
κὰς ἐρεύνας ὀλιγωτέραν ἐλπίδα εἶχεν ἵνα
εἰς καλὸν μέρος ἐναποθέσῃ τὴν καρδίαν
του.

Ἐπιδεικνύων βεβαίως τὸ βραχυλόιόν του
εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ τύχῃ τῆς περιστάσεως ταύτης.

Ὁ σπινθὴρ, ὁ μέλλων νὰ θέσῃ τὸ πῦρ

εἰς τὴν πυρίτιδα, ἦτο ἀνέλπιστον ὅτι θὰ
λαμπῇ ἐπὶ τοῦ στανιδώματος τοῦ *σκέτιν*
ἢ τοῦ *παρκέτου* κοσμοπολιτικῆς αἰθούσης.

Ἄλλως τε περὶ τούτου ἐλάχιστα ἐ-
φρόντιζε, διότι ἡ ἀνεξαρτησία του τῷ ἦτο
προσφιλής, καὶ ἡ μόνη γυνή, τὴν ὁποίαν
ἐπεθύμει ν' ἀνακαλύψῃ εἶχε μίαν μόνον
χεῖρα, ἐγκαταλείψασα τὴν ἑτέραν μεταξὺ
τῶν μαγγάνων τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ
κυρίου Δορζέρ.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν τῆς ἐσπερίδος τοῦ
θεῖου του ἐγερθεὶς ὁ Μάξιμος ἅμα τῇ ἡ-
μέρᾳ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ χάσῃ τὴν πρωίαν
του, ἀφοῦ τὸ ἀπομεσήμερον εἶχε προδια-
θέσει δι' ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάσος. Ἐσκέ-
πτετο ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιχείρησίς του μεθ'
ὀλοκλήρους πέντε ἡμέρας εὐρίσκετο σχε-
δὸν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ,
πλειότερον ἐφλυάρησεν ἢ ἐνήργησε πρὸς
ἀνεύρεσιν τῆς *κουλολέρας*.

Τὸ μυστήριον μάλιστα περιεπλέκετο
ἀντὶ νὰ διαφωτισθῇ, διότι εἶχεν ἀκολου-
θήσει ἄλλα ἔχνη.

Πρὸς στιγμὴν ὅμως τὸ καλλίτερον ὅπερ
εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν χα-
ραχθεῖσαν ὁδὸν καὶ ἐξῆλθεν ἐνωρίς σκο-
πεύων νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μάμμην τοῦ Γώ-
γου εἰς Μπατιγνιόλλ. Τὴν προτεραίαν
εἶχε προσφέρει τὸ πρόγευμα εἰς τινὰς φί-
λους του καὶ διὰ τῆς ὁμιλίας καὶ τῶν σι-
γάρων κατάρθωσαν νὰ παρκαμίνωσι καὶ
μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος. Ἡ προε-
σχεδιασμένη ἐπίσκεψις ἀνεβλήθη πρὸς με-
γάλην του λύπην, διότι εἶχε μεγίστην ἐ-
πιθυμίαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Γώγον, ὁ
ὁποῖος τὸν ἔσωσεν ἐκ τοιούτου κινδύνου.

Ἦτο καλὴ ἡ ἰδέα του νὰ τὸν συστήσῃ
εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου Δορζέρ, ἀλλ'
ὅπωςδῆποτε καὶ ἓνα δῶρον ἀξίας δὲν θὰ
ἐτύγγανε κακῆς ὑποδοχῆς.

Ἐπορεύθη δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν
εἶχε λάβει ἐξερχόμενος τοῦ *σκέτιν*. Τῷ ἐ-
φαίνετο ὅτι ἔβλεπεν ἀκόμη λαμπονταστὸς
σπινθηροδόλους ὀφθαλμοὺς τῆς λατρευτῆς
παγοδόρου, ἐνόμιζεν ὅτι ἤσθάνετο τὴν
εὐάρεστον θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ παραδό-
ξου ἐκείνου πλάσματος, τοῦ ὁμοιάζοντος
πρὸς βασιλίσσαν καὶ ὅμως ἰσχυρίζομένου
ὅτι λέγεται κυρίου Σερζάν. Κατηρᾶτο τὴν
προθεσίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔταξεν ἔλεγεν
ὅτι ἴσως ἡ κυρία τὸν ἐπερίπαιζε καὶ ὅτι
δὲν διεκινδύνευε μέγα τι ἂν ἐβράχυνε τὴν
προθεσίαν αὐτός.

Ἡ ὁδὸς *Zouffra* ἦτο σχεδὸν ἐπὶ τοῦ
δρομολογίου του καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐπὶ
τοῦ *μουλδάρ* δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντιστῇ
εἰς τὸν πειρασμόν.

Διὰ τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ, χωρὶς νὰ
σταθῇ εἰς τὴν ὁδὸν *Karidir* ἔφθασε μέχρις
τῆς ὁδοῦ *Zouffra*, ὅπου κατῴκει ἡ κηλ-
λονή του.

Ἐχρόνιζε καὶ δὲν ἦτο ἔτι ἡ ἐννάτη
ὥρα τῆς πρωίας. Τὰ πάντα ἡσύχαζον εἰς
τὴν εἰρηνικὴν ταύτην συναικίαν.

Ὁ Μάξιμος χωρὶς νὰ παρενοχληθῇ ἐξή-
τασε τὸν οἶκον εἰς ὃν εἰσῆλθε τὸ ἀνεξή-
γητον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἐγνώρισεν ἀμέσως τὸ μέγαρον μὲ τὰ
δύο πατώματα καὶ τὰς δύο θύρας καὶ

χωρὶς ἐπὶ πλέον νὰ σκεφθῇ ἔστη πρὸ τῆς
προσόψεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Τὰ πα-
ραθυρόφυλλα ἦσαν κλειστὰ καὶ οὐδ' ἐλά-
χιστος καπνὸς ἐφαίνετο ἐξερχόμενος τῶν
καπνοδοχῶν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἐφαίνετο ὡς ἀκατοίκη-
τος καὶ ὁ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι ἡ *τριγκί-
πισσα* τῆς παγοδρομίας δὲν ἐψεύσθη, ὅτι
τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι ἀναχωρεῖ ἐκ Παρι-
σίων ἀπὸ τῆς αὐρίων.

Ἐσκέφθη εἰτα ὅτι θὰ ἄρῃσε κάποιον
διὰ νὰ φυλάττῃ τὸν οἶκον τῆς, τὸν ὁ-
ποῖον θὰ εὕρισκε διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ὅτι
ἴσως ἦν ἡ καταλληλοτέρα περίστασις διὰ
νὰ λάβῃ μυστικὰς πληροφορίες περὶ τῆς
κυρίας τοῦ μεγάρου.

Γενικῶς οἱ θυρωροὶ δὲν εἶνε ἀδιάφοροι
καὶ ἡ ὄψις χρυσοῦ νομίσματος τοὺς τρο-
χίζει τὴν γλώσσαν. Ὁ Μάξιμος ἐξέβαλ-
λε τοῦ θυλακίου του νεόκοπον εἰκοσά-
φρακτον καὶ ἐπορεύθη εὐθὺς πρὸς τὴν αὐ-
λειον θύραν κρατῶν τὸ νόμισμα μεταξὺ
τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος.

Ἐκτύπησε καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐκτύπη-
σεν ἔτι καὶ ἐνθὺ τὸ τρίτον ἤχει ὁ κώδων,
ἡ θύρα ἤνοιξεν ὀλόκληρος.

Παρουσιάσθη ἄνθρωπός τις μὴ ὁμοι-
άζων πρὸς ὑπηρέτην, ὑψηλός, ἐνδεδυμένος
ρεδεργόνταν κομωμένην μέχρι τοῦ λαι-
μοῦ καὶ ἔχων μύστακας ξανθοὺς μακρο-
τάτους.

Ἀληθὲς μορφή στρατιώτου, τύπος ὑ-
παξιωματικοῦ ἐν πολιτικῇ στολῇ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ
τραπεζίτου, ἀποφεύγων νὰ ὀνομάσῃ κύ-
ριον τὸ παράδοξον τοῦτο ὄν, τὸ μέγαρον
τοῦτο δὲν πωλεῖται;

— Οὐτε πωλεῖται οὔτε νοικιᾶζεται,
ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος κρατῶν τὸ θυρόφυλ-
λον καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸ κλείσῃ.

— Περίεργον... καὶ μ' εἶχαν βεβαιώσει
πῶς ὁ ἰδιοκτήτης ζητεῖ ἀγοραστήν. Φαί-
νεται θὰ ἀπατήθηκα εἰς τὴν θύρα. Καὶ ὁ-
μως.. ἐδῶ δὲν κάθεται ἡ κυρία Σερζάν;

— Δὲν τὴν ἔξερω.

— Ἀδύνατον. Τὴν ἔχω συναντήσῃ τό-
σας φοαίς, ἐσχάτως μάλιστα τὴν συνώ-
δευσα μέχρις ἐδῶ... καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ μοῦ
εἶπεν ὅτι...

— Σοῦ ξανκλέω πῶς δὲ ἔξερω ποιᾶ εἶνε
ἡ κυρία Σερζάν. Κύτταξε στὸ διπλανὸ
σπίτι.

Ὁ Μάξιμος ἐσκόπει νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ'
ὁ θυρωρὸς τῷ ἔκλεισε κατὰ πρόσωπον τὴν
θύραν.

Τοῦτο ἀπήρσεν εἰς τὸν Μάξιμον σύ-
ραντα βιαίως τὸ κωδώνιον.

Ἡ θύρα δὲν ἤνοιξε καὶ ὁ Μάξιμος ἐκ
τῆς ὀργῆς ἐγένετο ἄλλος.

Ἔσυρε πάλιν τὸ κωδώνιον καὶ τόσον ἰ-
σχυρῶς ὡς ἵνα τὸ ἀποσπάσῃ. Ἐκτύπησε
δὲ καὶ διὰ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ γρόνθου κα-
τὰ τῆς θύρας κλειστῆς πάντοτε.

Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ θυρόβου τού-
του ἦν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύ-
ρας τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἄνθρωπός τις, μὲ
κασκέτον καὶ ἐμπροσθέλλαν κυανῇν, ἀλη-
θὲς οὗτος θυρωρὸς στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ
σαρώματος, ἐνδεικτικὸν τοῦ ἐπαγγέλμα-

τός του, και προσκατενίζοντος τὸν Μάξιμον ἐκθάμβως.

Ἡ ἐμφάνισις αὐτῇ κατηύνησε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορξέρ, μεταλλάξασα καὶ τὰς ιδέας του.

Τὸ εἰκοσάχρονον τὸ ἐκράτει ἔτι καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἤθελε ἀποφέρει μεγαλείτερον ἀποτελεσματικὸν διδόμενον πρὸς τὸν γείτονα τοῦ πρώτου θυρωροῦ.

Καὶ δὲν ἠπάτατο. Ὁ ἄνθρωπος ὁ κρατῶν τὸ σάρωμα εἶδε τὸν χρυσὸν λάμποντα εἰς τὰς χεῖρας κυρίου πολὺ καθὼς πρέπει ἐνδυμένου καὶ ἵνα δείξῃ ὅτι ἦν εὐμάλλακτος ἐμειδίασεν ὑποχρεωτικῶς ἀφαιρῶν συνάμα καὶ τὸ πιλίκιόν του.

Ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε καὶ ἔβη πρὸς αὐτόν.

— Ἡ τύχη μου μ' ἔρριξε σ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν χονδράνθρωπο, εἶπεν καὶ ἀνέπαλθεν τὸ χρυσὸν νόμισμα ἐν τῇ κοίλῳ τῆς χειρός του.

— Ἀ! ναί, τὸν Πρῶσσο, εἶπεν ὁ θυρωρός.

— Μὰ τί, αὐτὸς ὁ γελοῖος εἶνε Πρῶσσο;

— Πρῶσσο, Πολωνὸς ἢ Βαυαρὲζος δὲν ἔξερω καὶ καλὰ καλὰ, γιὰ αὐτὸς μιλεῖ ὅλκις τῆς γλώσσας. Τὸν λέμε ὅμως Πρῶσσο γιὰτὶ εἶνε γελαστός ὅταν πόρτα φυλακῆς.

— Καὶ εἶνε θυρωρός ἐκεῖνου τοῦ μεγάρου;

— Ἀ, μπά. Οἱ θυρωροὶ εἶνε περὶ εὐγενεῖς ἀπ' αὐτὴν τὴν κοκκινότριχη ἀρκοῦδα. Τὸν ἔχουν ἐκεῖ γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σπίτι.

— Μέσα ὅμως κατοικοῦν.

— Ὅχι, κύριε. Δὲν εἶνε κανεῖς, ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθειαν κανένα δὲν εἶδα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

— Παράξενον! Ἐνόμιζα πῶς κάθετε μέσα μὴ κυρία.

— Κυρία! πρώτη φορὰ ἀκούω γι' αὐτήν.

— Μὰ ἐπὶ τέλους τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι; γιὰτὶ βέβαια ἔχει κύριον.

— Καὶ βέβαια. Ἐκτίσθηκε πέρσιν ἀπὸ ἑνα κύριον καθὼς πρέπει.

Ἐξ μῆνες καθότανε ἔτσι καὶ ἀξαφνὰ ἑνα πρωί, ἔβγαλλαν τὸ ἐνοικιάζεται. Ἐπεριμέναμε τοὺς νέους ἀφεντάδες καὶ ἀκόμα τοὺς περιμένουμε. Αὐτὴν μόνον τὴν ἀρκοῦδα εἶδαμε ποῦ κάθεται ὁλομόναχη ἐκεῖ μέσα. Ἐδοκιμάσαμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ μιλήσῃ, μὰ αὐτὸς μόνον *Sacramento tarteiffle* καὶ κάθε εἰδους βλασιήμα μὰς ἔλεγε.

Μιλεῖ ὅμως καλὰ γαλλικὰ ὅταν καὶ σὰς καὶ ἐμένα, ἅμα θέλει. Ἀλλὰ δὲν θέλει πολὺ συχνά. Καὶ μὰ τὴν πίστι μου τὸν ἀφίκαμε περὶ ἡσυχῶ.

Εἰσθε βέβαιος πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑψηλῆς;

— Βέβαιος ὄχι, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ φερσίματά του τὸ καταλαβαίνω. Ζῇ ὅταν στρατιώτης, δὲν βγαίνει ποτέ, οὔτε γιὰ νὰ φάγῃ, καὶ ὁ Θεὸς ἔξερει τί μαγειρεύει γιὰ τροφή του. Ὁ μπακαλῆς ποῦ εἶνε στὴ λεωφόρο *Bil. l'èr* λέγει πῶς ἔφερε ἑνα βαρέλι μεγάλο παστὰ κρέατα καὶ ἑνα βαρελάκι ρακί.

— Διάβολε! Τότε ὅλη ἡ γειτονιά θὰ μιλεῖ γι' αὐτόν.

— Μπά! εἶνε τώρα ὀκτὼ μῆνες, ποῦ γείνονται αὐτά. Τὰ συνειθίσκαμε.

— Ἐπὶ τέλους ὅμως αὐτὸς ὁ ἰδιότροπος θὰ δέχεται κάποτε καὶ ἐπισκέψεις.

— Ποτέ, ἐκτὸς περὶ τὴν νύκτα.

— Μοῦ ἀνοίξε ὅμως τὴν πόρτα, ἅμα ἐκτύπησα.

— Καὶ νὰ σὰς πῶ, πρέπει νὰ καυχῇτε, γιὰτὶ εἴχατε τύχη. Ἐπροχθὲς ἦλθε ἑνας ὑπάλληλος, ποῦ εἶχε ἑνα χαρτὶ γιὰ τοὺς φόρους. Ἐκτύπησε καρμυὰ εἰκοσαριὰ φοραίς ἔσπασε τὴν πόρτα, καὶ ὁ Πρῶσσο οὔτε τὸ 'κούνησε κἄν. Τότε ὁ ὑπάλληλος ἔχωσε τὸ χαρτὶ κάτω ἀπὸ τὴν χαρμαῖδα καὶ ἔφυγε.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο, ὅτι, ἐλλείψει ἄλλων πληροφοριῶν, ἐδύνατο ἐν τούτοις νὰ μάθῃ περ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, εἶπε μεταβιβάζων τὸ χρυσὸν νόμισμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θυρωροῦ. Ἐλεγα πῶς εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι κατοικοῦσε μία κυρία Σερζάν.

— Κυρία Σερζάν; ἐπανελάθεν ὁ εὐγενὴς θυρωρός. Γιὰ σταθῇτε λοιπόν. Ἐξέρω μὴ ποῦ κάνει τὸ ἐμπόριο τοῦ συρμού. Ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε στὸ ταχυδρομεῖο.

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτή, ἀλλὰ καλὰ ποῦ εἶπες γιὰ ταχυδρομεῖο. Αὐτὸς ὁ Πρῶσσο δὲν λαμβάνει ποτέ γράμματα;

— Ποτέ, ποτέ, ποτέ. Στὸ ταχυδρομεῖο οὔτε τὸνομά του ποτέ ἔξερουν, οὔτε τὸν ἀφέντη του. Ἐλέγατε λοιπόν, κύριε, πῶς ζητᾶτε μὴ κυρία Σερζάν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρὰ Σερζάν, ποῦ πούλεῖ χορταρικὰ, δὲν ἔχομε ἄλλη καρμυὰ στὴ γειτονιά μας. Καὶ πῶς εἶνε φτερισμένη ἡ κυρία αὐτή;

— Νέα, ὑψηλὴ καὶ εὐμορφὴ μελαγχροινὴ. καὶ κατὰ μάτια 'μυδαλάτα.

— Καλὰ, κατὰλαθα, καρμυὰ παστρικούλα, ἔ;

— Μν, 'μπορεῖ.

— Θὰ σὰς ἔδωκε ψεύτικη διεύθυνσις. Ἐδῶ στὴν ὁδὸν Ζουφροά, νοικιάζουσε μόνον σὲ 'πανδρευμένας τὰ σπίτια.

— Μὰ καὶ γὼ ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς μ' ἐπερίπαίξε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

Λήξαντες τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομιδίον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθυστον Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Πολλοὶ πατέρες γίνονται οἱ ἀκούσιοι δολοφόνου τῶν τέκνων των. Θὰ ἐπίστευον ἄρα γε οἱ ταλαίπωροι ὅτι ἡ στοργὴ των ὀξύνεται εἰς ἐγχειρίδιον; καὶ ὅμως αὐτὴ αὐτὴ φονεῖ ἡ στοργὴ ἡ τυφλὴ καὶ ἀκριτος. Δυστυχῶς ἐκτὸς τῆς ἀστοργου ταύτης στοργῆς καὶ τοῦ πλούτου, ἀστοργότερου ὅταν δὲν τον ἰθύνῃ ἡ κρίσις, ὁ πατήρ τοῦ Λέοντος οὐδὲν ἄλλο διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του. Δὲν τολμῶ νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα διὰ μακρῶν τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἡρώος μου καὶ νὰ καταδείξω τὰς ἐλλείψεις τῆς καθόλου καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ πατρός. Οὔτε ἐγὼ λησμονῶ ὅτι δὲν γράφω περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, οὔτε ὁ ἀναγνώστης πείθεται ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτυπωθῇ, ἔστω καὶ ἀορίστως, εἰς κανόνες, ἡ τέχνη ἐκείνη τῆς ἀνατροφῆς, ἡ λεπτοτάτη καὶ ψυχολογικὴ συμπεριφορὰ τῶν πατέρων πρὸς τοὺς υἱούς, περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω. Ἐν μόνον ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσω, ὅτι πατήρ, ὅστις ἐνδίδει εἰς πᾶσαν ἀπαίτησιν τοῦ παιδός, δεικνύων αὐτῷ ἀλόγως καὶ ἀκαίρως τὴν ἀγάπην του πατρός, ὅστις δαπανᾷ ἀφειδῶς καὶ ἀνεξέταστος ἵνα πληρώσῃ πᾶσαν ἰδιυτροπίαν τοῦ παιδός, καὶ κατόπιν, ὅταν εὐρεθῶσιν ἀμφοτέροι εἰς τὸ βάραθρον, ὀργίζεται καὶ φωνασκεῖ εἰς νέας ἀπαιτήσεις, διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ αἰσχροτέρον, — ὁ τοιοῦτος οὐδὲν ἤττον ἀμαρτάνει τοῦ ἀστοργου καὶ ἀφρόντιδος πατρός ἢ τοῦ παιδοκτόνου. Ἀτυχῶς ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνοήτων τούτων πατέρων. Τώρα μόνον, μετὰ τὰς ἀνεπανορθώτους παρεκτροπὰς τοῦ υἱοῦ του, δεικνύται πρὸς αὐτόν αὐστηρὸς καὶ ἀκαμπτὸς παρὰ λόγον, ἐν ᾧ θὰ ἦτο ἐπιεικὴς καὶ εὐδαίμων ἐπὶ τῷ Λέοντι, ἐὰν ἐδεικνυτο αὐστηρὸς ὅταν ἔπρεπε.

Ὁ ἄνθρωπος εἶρε ὅ,τι τρώγει! εἶπεν ὁ Moleschott — καὶ ὅ,τι ἀναγινώσκει, ἐδύνατό τις νὰ προσθήσῃ. Τὸν κλεινὸν ὕλιστήν ἐλπίζω νὰ μὴ δυσχερεστήσῃ ἡ προσθήκη αὐτῇ, ἀφ' οὗ οὔτε τὴν ιδέαν του ἀναιρεῖ, οὔτε τὸ λογοπαίγνιον του καταστρέφει (Der Mensch ist was er isst — und was er liest). Ἐὰν ὁ ἀφορισμὸς τοῦ συγγραφέως τῆς «Κυκλοφορίας τῆς ζωῆς» ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει καὶ ὕλικως, διὰ τὴν ἀνεπτυγμένην ἀνθρωπότητα καὶ ὑπὸ ἡθικὴν ἐποψίν νομίζω ἀλήθειαν αὐταπόδεικτον τὸ συμπλήρωμα: Ὁ ἄνθρωπος εἶρε ὅ,τι ἀναγινώσκει. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν σημαντικὴν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ ἐν γένει τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐπίδρασιν, τῶν βιβλίων, ἅτινα ἐκ νεότητος ἀνέγνωσεν. Μεταβολαὶ καὶ ἀναμορφώσεις ἀπίστευτοι ὀφείλονται εἰς τὰς βιβλιοθήκας — τὰ ψυχικὰ ταῦτα φαρμακεία, ὡς τὰς ἀποκαλεῖ ὁ de Amicis. Ἡ πνευματικὴ διαίτα